

Oponentský posudek rigorózní práce **Skrátený a naliehavý postup v konaniach pred Súdnyim dvorom Európskej únie**

Rigorosant: Mgr. Michal Kutlík
Oponent: JUDr. Lenka Pítrová, CSc.

Posuzovaná práce je věnována v podstatě subtilní procesní otázce zrychleného a naléhavého řízení před Soudním dvorem EU (dále též jen SD EU). Již v úvodu svého posudku musím poznamenat, že s ohledem na to, že práce je napsaná ve slovenském jazyce nejsem schopna zcela přesně posoudit jazykovou úroveň práce a správnost použití odborné slovenské terminologie. (Již sám název obsahuje pojem postup místo pojmu konanie, který je běžně používán v jednacím řádu SD EU ve slovenském jazyce a práce obsahuje i řadu dalších terminologických odchylek.)

Cílem práce je podrobný rozbor těchto zvláštních postupů v řízení a druhů řízení, kdy a kde je možné tyto postupy uplatnit, a to i z pohledu instance, která tento postup uplatňuje. Z tohoto důvodu autor práci rozdělil do dvou kapitol – první je věnována zkrácenému řízení v první a odvolací instanci a druhá pak řízení o předběžné otázce jednak z pohledu zkráceného a jednak z pohledu naléhavého postupu. Obě kapitoly jsou uvozeny historickým vývojem právní úpravy. V závěru práce jsou pak uvedeny i statistické analýzy vycházející z ročních přehledů samotného Soudního dvora EU.

Stejně jako u jiných soudních institucí je i u SD EU problémem délka řízení a cílem zvláštních druhů řízení, kterým je práce věnována, je jeho zrychlení v naléhavých případech.

Za přínosný považuji především rozbor judikatury Soudního dvora EU, ve kterém jsou využity uvedené druhy řízení (kapitola 1.3.4 a 2.2.4 a 2.3.4). Na základě rozboru těchto případů se uchazeč snažil analyzovat odůvodnění soudu pro využití zvláštního řízení.

Závěrem práce se uchazeč snaží zobecnit některé závěry z analýzy využívání zvláštních druhů řízení (obdobnou analýzu provedl i SD EU ve své zprávě o využití těchto druhů řízení). Zvláštní druhy řízení, jak autor uvádí, jsou využívány soudem poměrně sporadicky a důvody pro jejich užití vykládá soud restriktivně. Podmínky naléhavosti jsou přitom Tribunálem a Soudním dvorem posuzovány obdobně, nicméně, jak autor uvádí, v případě řízení o

předběžné otázky by systematictější odůvodnění využití zvláštního řízení ze strany Soudního dvora mohlo přispět lepší orientaci vnitrostátních soudů. Hodnocení využití a úpravy zvláštních druhů řízení však není možné bez určité komparace, a to buď s postupy obdobnými u vnitrostátních soudů nebo s postupy u Evropského soudu pro lidská práva. Tento komparační přístup v práci trochu postrádám a rigorosant by se na něj měl soustředit v průběhu obhajoby práce. Současně by bylo vhodné ukázat na souvislosti s řízeními v trestních věcech, kdy se jedná o vazbu nebo jiný způsob omezení osobní svobody (a s tím související rozšíření jurisdikce SD EU, na které autor správně poukazuje). Bližší pozornost by si jistě zasloužila i otázka rozdílné úlohy a důvodů využití institutu předběžného opatření a zrychlených postupů řízení, které se v úvodu práce autor pouze dotýká.

Rigorosant prokázal schopnost pracovat s odbornou literaturou i se studiiemi a analýzami samotného Soudního dvora, na stranu druhou bych očekávala, že v práci tak úzce zaměřené procedurální oblasti se bude autor opírat i o odbornou literaturu francouzskou.

S ohledem na výše uvedené hodnocení a s výše uvedenými výhradami **doporučuji práci k obhajobě.**

V Praze dne 7. srpna 2014

Lenka Pítrová